

שתיקה

מערבית: נביל טנוס

ליליאן בשארה מנסור היא ילידת תרשיחא שבגליל העליון. חיה עם משפחתה בחיפה. בעלת תואר ראשון בשפה וספרות אנגלית וספרות השוואתית, ותואר שני בכתיבה יצירתית. מורה לאנגלית. פרסמה חמישה ספרי שירה, סיפור ילדים וספר מחקר על הזיכרון הקולקטיבי בספרו של אמיל חביבי 'סראיא בנת אל-ע'ול' (סראיא, בת השדר הרע). מנחה קבוצות לכתיבה יצירתית.

כָּאן, עַל הַחוּף שֶׁלִּנוּ, פְּזוּרוֹת צְדָפוֹת
לֹא זָהוּת וּלֹא מַחֲסָה.
הַיְלָדִים אוֹסְפִים אוֹתָן בְּבִקָּר
בְּכִיסֵיהֶם אוֹ בְּשָׁקִיוֹת נִילוֹן,
וְרַבּוֹת מֵהֶן נִשְׁאָרוֹת לַפְּעָמִים אַחֲרוֹת.
שָׁם, בֵּינָם הֶרְחוֹק, יֵשׁ צְדָפוֹת דְּחוּסוֹת וְצָפוֹת
מְקֻלָּט, מַחְבּוּא לִילָדִים אֲבוּדִים שְׂמֻחַפְּשִׁים מְעֵט אֶכֶל
בְּמִכְלִים הַשְׁחִירִים, שֶׁדִּפְנוּתֵיהֶם שְׁאֵרִיוֹת שֶׁל מְזוֹן רָקוּב:
עֲדָשִׁים, בְּרִגּוּל וְחֹטָה שְׁאֻסְפוּ סְבוּתֵיהֶם בְּאַחַד הַיָּמִים
כְּמִזוֹן שְׁעָשׂוּי לְבּוֹא זְמַנּוֹ בַּחֲרֹף הַקָּרוֹב.
בֵּין הַיָּם שֶׁלִּנוּ לַיָּם שֶׁל עֵזָה
יֵשׁ גְּאוּת וְשֹׁפֵל,
סִלְעֵי פְּרָא לְאַרְךָ הַחוּף,
וּבֵין אָדָם לְכַחַל יֵשׁ רִצּוֹן לְשֹׁרֵד.
כָּאן הַדָּשָׁא הַתִּיבִשׁ, נָחַר גְּרוֹנוֹ אַחֲרֵי כָּאֵב שֶׁהִגִּיעַ אֵלֵינוּ בְּאוֹקְטוֹבֶר.
אֲנוּ מַחְבִּקִּים אֶת הַכָּאֵב הַזֶּה בְּשָׁקֵט קִטְלָנִי
מְרִיחִים אוֹתוֹ וְנִחְנָקִים
מְמַשְׁשִׁים אוֹתוֹ, וְהוּא שׁוֹרֵף וְצוֹרֵחַ וּמִתְבּוֹנֵן בְּעֵצָמוֹ,
אֶפְלוּ הַכָּאֵב הַפֶּה לְשִׁבּוּי.
אֲנוּ מְדַלִּיקִים קִטְרֶת כְּדֵי לְשַׁחֲרֹר אוֹתוֹ, וְהוּא קָמַל וְנָמַס.
אֵיךְ נִרְאִית שְׂמֻחָה כְּאִשֶּׁר אֲנוּ מְנַסִּים לְהַזְכֵּר בָּהּ בֵּין גְּאוּתָהּ לְשֹׁפְלָהּ?
אוֹ אִזְּ אֲנוּ עוֹבְרִים בֵּין צְדָפוֹת פְּזוּרוֹת וְצָפוֹת
הִיבְעֵט בָּהֶן סוּס פְּרָאִי בְּלִילָה אֶפְלָה?